

Курналіст — він і Португалії журналіст

Вісімдесятих роках минулого століття у редакції районної газети „Зоря“, а згодом у райкомі Компартії України працював Петро Вільчинський. У кінці вісімдесятих він знявся із роя у нашому районі і переїхав на Тернопільщину, де редагував літературно-історико-краєзнавчий альманах „Жайвір“, районну газету „Бернське віче“. Співчував людям, котрі вивалилися від сімей і подалися у забувні заробітські мандри. Переймався

...у редакції районної газети „Зоря“ працював журналіст Петро Вільчинський. У кінці вісімдесятих років минулого століття він знявся із роя у нашому районі і переїхав на Тернопільщину, де редагував літературно-історико-краєзнавчий альманах „Жайвір“, районну газету „Бернське віче“. Співчував людям, котрі вивалилися від сімей і подалися у забувні заробітські мандри. Переймався

...у редакції районної газети „Зоря“, а згодом у райкомі Компартії України працював Петро Вільчинський. У кінці вісімдесятих років минулого століття він знявся із роя у нашому районі і переїхав на Тернопільщину, де редагував літературно-історико-краєзнавчий альманах „Жайвір“, районну газету „Бернське віче“. Співчував людям, котрі вивалилися від сімей і подалися у забувні заробітські мандри. Переймався

ВІД "ЗОРИ" ДО "МОСТУ"

журналіст чужими болями і бідами, аж доки самого доля не закинула у далеке містечко Фаро на крайньому півдні Португалії. У розпал президентської кампанії 2004 року Петро Вільчинський побував у відпустці в ріднокраї. Під час візиту на рідні терени із ним спілкувався журналіст газети „Тернопіль вечірній“ Ярослав Шургот.

Отож із публікації стало відомо, що пан Петро потрапив у Португалію в час інтенсивної розбудови країни, яка отримала право приймати чемпіонат Європи з футболу 2004 року. Тоді будувалися не тільки футбольні поля і стадіони, а й розвивалася суттєва інфраструктура. Там колишній млинівський газетяр освоїв професію будівельника, а згодом згадав про своє творче ремесло і взявся за журналістську діяльність. Співпрацював із російськомовним часописом „Маяк Португалії“. Коли ж створилася Спілка українців Португалії, виникла думка і про власне українськомовне видання. Тим паче, що ідею підживлював досвід українських громад у Польщі, Іспанії, США. Однак для її втілення потрібні були кошти.

Та на все воля Божа. До справи долучилася корпорація „Міст“, яка допомогла Спілці українців організаціїно і матеріально у відкритті своєї газети з ідентичною назвою. І хоча перші творчі сходи були складні, все-таки справа

зрушилася з місця. Нині з ідентичною назвою – повноцінне 36-сторінкове кольорове видання, яке, крім української, має ще й португальську, іспанську, італійську, американську та канадську редакції, а відтак виходить у цих країнах зі сторінками, що мають місцеве доповнення.

У португальській редакції працює небагато людей, але всі вони професіонали. Досвід свідчить, що авторитетні видання завойовують ринок читачів не кількістю працівників, а їх високим фахом, неординарністю. Газета охоплює всі сфери життя в Україні та Португалії. Друкується в Лісабоні, розповсюджується по всій країні, та й попит на неї чималий. Люди читають, телефонують, пишуть, іноді звертаються за допомогою. Жоден лист чи дзвінок не залишається поза увагою працівників „Мосту“.

На думку Петра Вільчинського, у Португалію, як і в інші країни, на заробітки виїхали не найгірші сини та дочки українського народу. І їм постійно дошкуляє запитання: чому вони тут? Невже не потрібні Україні? Чому не змогли реалізувати себе на рідній стороні? Яка земля для них мати, а яка – мачуха? Хоча пан Петро вважає, що найближчим часом ці питання стануть неактуальними...

Сторінку підготував Віталій ТАРАСЮК.